

Na začátku roku mi žáci nosí knihy, které přečetli o prázdninách. Filip Gajda mi přinesl knihu Briana Selznicka - Hugo a jeho velký objev. Autor knihy zvolil velmi zajímavou formu, aby nás přivedl k obsahu knihy. Začátek je v ilustracích, které nás seznámí s místem děje i s hlavními postavami. Někteří žáci jásali, že číst se začíná až na 46. straně.

Doma jsem si na knížku vzpomněla a napadlo mě přemýšlet o tom, jakou knihu bych napsala já. Najednou mě ta představa začala bavit a já se pustila do psaní.

O stejnou představu jsem pak požádala své žáky a výsledkem je tato

ZÁPLAVA V NAKLADATELSTVÍ.

Kdybych napsala knihu, byla by pro sourozence, aby si ji mohli číst spolu. Na začátku každé kapitoly by byly „šťastné hvězdy“. Na tmavě modrých stránkách s malými bílými hvězdami se budou odehrávat jejich zážitky např. jak Eliška přichystala Petrovi překvapení, jak vzal Petr Elišku na nákupy, jak nachystali narozeninovou oslavu, pozvání do neznáma.

Knihy by měla červený obal, aby zobrazoval sourozeneckou lásku.

Stránky však časem zčernají. Petr nemá na Elišku moc času. Má hodně práce a novou přítelkyni Anetu....

Za nějaký čas stránky zbělejí. Budou svatební. Eliška se seznámí s Petrovou snoubenkou Anetou a pomáhá jim s chystáním svatby, aby byla krásná.

Knihy bude mít 427 stran, protože 4 je šťastné číslo Anety, 2 je šťastné číslo Petra a 7 je šťastné číslo Elišky.

Elen Hrotková

Kdybych napsala knihu, byla by černá. Měla by černé strany, černou záložku a černý hřbet. Jenom písmo by měla barevné. Hrál by vesele všemi možnými barvami.

Hlavní hrdinkou by byla patnáctiletá Klára.

Kniha by byla také o milující rodině, kterou potká nešťastná událost. Klára si ten den řekne, že už nikdy nezanedbá návštěvu doktora.

A díky smutné zprávě se všichni naprosto změní a společné chvíle oněmí. Ale Klára se nevzdává, jde si za svými sny a snaží se všechny probudit zpátky k životu. Hraje s nimi deskové hry, jezdí spolu na výlety, peče jen a jen pro ně a rozesmává je vtipy, i když jí samotné je spíše do pláče.

Chce jim všem ukázat, že ŽIVOT MÁ SMYSL.

Karolína Tomečková

Kdybych napsala knihu, měla by název: Halloween není sranda. Její obal by byl oranžový s listy a dýněmi. Přečetli byste si téměř hororový příběh o zmizení kluka jménem Will, který koleduje na Halloween.

Příběh by měl 4 části, které by se stupňovaly ve strašidelnosti. První část by měla žluté stránky a název JAK, druhá, oranžová část - KDO, třetí, červená část - UŽ NIKDY a čtvrtá část by byla šedočerná - BEZ NÁZVU...

Vše by nakonec skončilo dobře, jako když něco provedete a mamka se na vás nezlobí. Will se ale rozhodl, že už nikdy nebude koledovat na Halloween. Nechce se znovu dotknout „druhého břehu“.

Na poslední stránce by byl obrázek Willa, jak objímá všechny, které má rád, všechny, kteří ho hledali...

Jolana Gajošová

Kdybych napsala knihu, jmenovala by se Kluk a záhadná židle.

Ten, kdo si sedne na začarovanou židli, zmizí ke zlému kouzelníkovi. Židle vypadá úplně normálně, nikdo by nepoznal, že je kouzelná. Může se zjevovat na různých místech, třeba na nádraží, ve škole a nebo v knihovně.

Židlí záhadu se snaží vyřešit kluk, Dan ze 7B.

Kniha by neměla moc textu, hlavní by byly ilustrace. Měla by 365 stran, protože se v průběhu roku každý den někdo ztratí.

Na titulní straně by byla židle a kolem ní moc otazníků.

Kniha by byla záhadná ale i zábavná. Chtěla bych, aby čtenáře bavila a zajímala až do konce.

Anna Vavříková

Kdybych napsala knihu, byla by o mé kamarádce Nele, se kterou jsem se pohádala.

Knížka by byla plná napětí a zvrátů.

Dvě nejlepší kamarádky se pohádají kvůli svým chlupáčům - fence Bessy a kralíku Tondovi.

Bessy přiběhne zprudka přivítat příchozí, králík se lekne a Nela řekne, že psi jsou hloupí a další věci .... Prostě mě vyprovokuje a začneme se hádat.

A pak přijde ta trapná „chvíle ticha“, která trvá 14 dnů.

V dalších kapitolách to chtějí napravit, ale nějak to vážne, spíše se to ještě víc pokazí.

Usmírování je těžké. Chodí spolu ven - venčit nebo na bubble tea, do superzoo...

Někdy je to bezva, jindy na nule. Jak knížka dopadne?

To vlastně nevím ani já, ale doufám, že dobře...

Vždyť odpouštět se přece má.

Karolína Bílková

Kdybych napsal knihu, byla by o klukovi jménem David.
David by jezdil ve skateparku jako každý den.
Ale něco by bylo jinak. Všichni by byli lepší.
Jezdil tam jedem kluk s oprýskaným skatem. Uměl!
Při odchodu jej David sledoval. Zmizel mu mezi stromy.
Viděl záseky ve vzduchu, hodil tam kámen a ten také zmizel.
Odvážně tam vešel a najednou uviděl úplně jiný svět. Skat'ácký ráj.
Všichni tam skákali vlastní i nejtěžší triky.
„Ahoj, jsem Adam, budu tě trénovat“, řekl kluk s oprýskaným skatem.
Davidovi začala jedna dlouhá skat'ácká jízda.
Když byl David větší, tak vyhrál turnaj.
A jednoho dne si koupil celý skatepark a trénoval tam začátečníky i pokročilé.

Martin Potěšil

Moje kniha by byla o obyčejné čtrnáctileté dívce, která by se jmenovala Marie.
Chodila by do výtvarky, hrála na klavír a poslouchala hudbu. Měla by staršího
brácha Tomáše a mladší sestru Rozárku. Rodiče však v mém příběhu Marii
nevěnují tolik pozornosti jako jejím sourozencům.
Mariin život není lehký. Tomáš má 17 let a je to problémový, drogově závislý
kluk. Rozárka má 6 let a před rokem jí diagnostikovali zákeřnou nemoc -
leukémii. A tak rodiče všechnen volný čas věnují buď Rozárce nebo Tomášovi.
„Ty jsi šikovná a samostatná, ty se o sebe dokážeš postarat sama...“, slýchává od
rodičů.
Nikdo neví, že Marie se potichu trápí. Ve škole ji šikanují kvůli její nemluvnosti a
silnější postavě. Její motivace k životu se pomalu ztrácí...
Kniha by se jmenovala "BEZCENNÁ" a měla by barvu modrou jako milované
moře, ke kterému Marie jezdila, když byla malá.

Nikol Krejčí

Kdybych napsal knihu, byla by o stínech a světlech, o temnotě a záři, o paradoxu a pravdě, o fikci a realitě. Měla by více příběhů, ve kterých by se protínaly strany světla a strany tmy.

Nikdo by nevěděl, která strana je ta správná, která koná dobro, až na jednu postavu, vládce jasu a šera, někoho, kdo je vším a ničím zároveň. Mistr Všeho. Ovládním světla a temnoty by dosáhl moci nade vším a vybudoval by si legendární pověst.

Ale ještě by zde byla třetí, skrytá část příběhu. Byla by schovaná ve zvýrazněných slovech v celé knize a přinutila by vás přečíst knihu znovu. Kniha by byla obalena černobíle. Měla by skryté obrázky, které by svítily jen ve tmě. Byly by vodítkem k rozluštění nevysvětlených částí příběhu.

Jan Doboš

Kdybych napsala knihu, obal by měla černý jako noc a z té tmy by vyzařovala záře ve znamení naděje.

Kniha by byla o tom, že každá chvíle na tomto světě stojí za to, i když se to občas nezdá.

Hlavní hrdinka by zažívala starosti a trápení, ale přesto by se na každého usmívala. Každý den by se netěšila domů jako ostatní děti, ale do školy, protože tam by se jediné cítila spokojená.

Měla by smysl života, kvůli kterému každé ráno vstává a večer chodí spát.

Měla by srdce velké jako nekonečná cesta, do kterého by se vešlo několik miliónů hvězd.

Každý večer by se dívala na hvězdy a promítala by si v hlavě všechny vzpomínky, které by jí hrály na srdci.

Kdo by přečetl moji knihu, pamatoval by si, že po každé špatné chvíli nastane ta dobrá, protože každá věc má svůj rub i líc.

Lucie Brynychová

Kdybych napsala knihu, byla by o dívce, která ráda poznává nová místa a země, ale ještě raději ochutnává místní speciality. Některá jídla byla ta nejhorší, která kdy ochutnala, jiná se jí rozplývala na jazyku. Jednoho dne ochutnala dezert, ozdobený jemnými kvítky. Byl měkoučký jako mraky s našlehaným krémem s příchutí čerstvého ovoce. Už od malička snila, že si jednou otevře vlastní restauraci. Proto si do deníku slaných a sladkých dobrot připsala i tento dezert...

A pak se to opravdu stalo. Objevila místo, které si zamilovala. Její vysněné místo se nacházelo na pobřeží průzračného moře, v malém zálivu, kde se vlny lehce odrážejí od skal.

Jako první do své restaurace pozvala svoji milovanou rodinu.

Thea Varsamisová